Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 20. 2. 2013, sp. zn. 5 Tdo 1340/2012, ECLI:CZ:NS:2013:5.TDO.1340.2012.1

Číslo: 42/2013

Právní věta:

Podle článku II rozhodnutí prezidenta republiky o amnestii ze dne 1. ledna 2013 (č. 1/2013 Sb.) je třeba rozhodnout o zastavení pravomocně neskončeného trestního stíhání, s výjimkou trestního stíhání proti uprchlému, od jehož zahájení k 1. lednu 2013 uplynulo více než 8 let, pro trestné činy, za něž trestní zákoník stanoví trest odnětí svobody nepřevyšující deset let.

Článek II tohoto rozhodnutí o amnestii nelze použít na trestní stíhání, která byla k datu vyhlášení amnestie pravomocně skončena, a k zrušení odsuzujícího rozsudku a tím k pokračování v trestním stíhání došlo na základě dovolání nebo jiného mimořádného opravného prostředku (návrhu na obnovu řízení nebo stížnosti pro porušení zákona).

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 20.02.2013

Spisová značka: 5 Tdo 1340/2012

Číslo rozhodnutí: 42

Číslo sešitu: 6

Typ rozhodnutí: Rozsudek

Hesla: Abolice, Nepřípustnost trestního stíhání, Zastavení trestního stíhání

Předpisy: čl. II. předpisu č. 1/2013Sb.
§ 11 odst. 1 písm. a) tr. ř.

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Nejvyšší soud k dovolání obviněného zrušil usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 25. května 2012, sp. zn. 3 To 30/2012, v té části, ve které bylo zamítnuto odvolání obviněného L. S. týkající se bodů 1., 2., 9., 13. a 14. výroku o vině, celého výroku o trestu a výroku o náhradě škody poškozenému O. H., a v tomto rozsahu též rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 11. ledna 2012, sp. zn. 43 T 12/2002, a znovu rozhodl tak, že za trestný čin podvodu podle § 250 odst. 1, 2 tr. zákona (bod 3.), přečin podvodu podle § 209 odst. 1 tr. zákoníku (bod 4.), trestný čin podvodu podle § 250 odst. 1, 3 písm. b) tr. zákona (bod 5.), trestný čin podvodu podle § 250 odst. 1 tr. zákona (bod 6.), pokračující trestný čin podvodu podle § 250 odst. 1 tr. zákona (body 7., 8. a 10.), trestný čin krádeže podle § 247 odst. 1, 2 tr. zákona (bod 11.) a trestný čin loupeže podle § 234 odst. 1 tr. zákona (bod 12.), ohledně nichž zůstala napadená rozhodnutí beze změny, uložil obviněnému L. S. podle § 234 odst 1 tr. zákona a §

35 odst. 1 tr. zákona úhrnný trest odnětí svobody v trvání tří let a šesti měsíců, pro jehož výkon jej zařadil do věznice s ostrahou. Ohledně skutků ve výroku o vině pod body 1., 2., 9.,13. a 14., přikázal věc státnímu zástupci Městského státního zastupitelství v Praze k došetření.

Z odůvodnění:

Obviněný L. S. byl rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 11. ledna 2012, sp. zn. 43 T 12/2002, uznán vinným, že

1. jako ředitel firmy T. – T. W. I. L., podnikající fyzické osoby K. M., předstíraje řádnou podnikatelskou činnost, uvedl v omyl pracovníky M. D., okr. P.-j., odkud na základě smlouvy ze dne 30. 5. 1994 odebral ve dnech 1. 9. a 9. 9. 1994 s úmyslem nezaplatit dodávky sýru typ A., a to dne 1. 9. 1994 900 ks plechovek (faktura č. 9409 300) v ceně 755 055,- Kč, dne 1. 9. 1994 dalších 900 ks plechovek (faktura č. 9409 301) v ceně 755 055,- Kč, dne 9. 9. 1994 dalších 900 ks plechovek (faktura č. 9409 304) v ceně 755 073,90 Kč, kdy zboží ve všech případech převzal osobně a převzetí potvrdil na příslušných dodacích listech čísel 104 a 105, uvedené zboží neuhradil a způsobil tak škodu firmě P., spol. s r. o., ve výši 2 265 183,90 Kč,

2. jako jednatel společnosti T. W. I. P., s. r. o., v podvodném úmyslu odebrat zboží bez jeho úhrady, sjednal obchodní smlouvu č. 196 ze dne 19. 9. 1996 na odběr slaného sýra typu A. od spol. P. T., s. r. o., který odebral dne 19. 9. 1994 v T. v objemu 16,2 tuny, tj. 900 plechovek po 18ti kg a ceně 1 037 610,- Kč a tuto cenu neuhradil ihned v hotovosti podle stanovené dodací podmínky, ač byl na tuto podmínku předem dodavatelem upozorňován a přislíbil zaplacení hned následující den v P., proto mu byla dodávka vydána, avšak následujícího dne odmítl úhradu provést s poukazem na údajné reklamační nároky vůči dodavateli za předchozí dodávku,

3. ve dnech 2. 12. 1998 a 3. 12. 1998 v P. 1, poté, co mu byl dne 3. 11. 1993 u I. b., a. s., později I. a p. b., a. s. (nyní Č. o. b., a. s.) založen na základě jeho žádosti běžný účet a poté, co mu byly k tomuto účtu vydány platební karty V. C. dne 16. 7. 1998 a EC/MC G. dne 19. 3. 1998, kdy v podmínkách pro vydávání a používání platebních karet IPB, s nimiž byl řádně seznámen, bylo stanoveno, že transakce lze provádět maximálně do výše zůstatku na účtu, s vědomím, že na účtu nemá dostatek finančních prostředků, provedl dva výběry kartou V. C. ve výši 15 000,- Kč a 25 000,- Kč a dále devět výběrů platební kartou EC/MC G. po 22 000,- Kč, tedy v celkové výši 198 000,- Kč, které použil pro svou osobní potřebu, a ke škodě I. a p. b., a. s., nyní Č. o. b., a. s., se tak obohatil o 238 000,- Kč,

4. ve dnech 17. 5. 1999, 20. 5. 1999 a 27. 5. 1999 poté, co mu byl dne 3. 11. 1993 u I. b., a. s., později I. a p. b., a. s. (nyní Č. o. b., a. s.), založen na základě jeho žádosti běžný účet a poté, co mu dne 15. 11. 1996 bylo k tomuto účtu vydáno 10 tiskopisů zaručených šeků s maximální možnou částkou výběru na jeden šek ve výši 6.500,- Kč a záruční karta a kdy byl seznámen s „Podmínkami vydávání a používání zaručených šeků se záruční kartou IPB“, s vědomím, že na svém účtu nemá dostatek finančních prostředků, v několika bankách zapojených do „Systému zaručených šeků“, předložil postupně k proplacení 7 ks těchto šeků za účelem získání finanční hotovosti, kdy takto se ke škodě I. a p. b., a. s., nyní Č. o. b., a. s., obohatil o 45 500,- Kč,

5. jako jednatel společnosti T. W. I. P., s. r. o., v podvodném úmyslu odebrat zboží bez jeho následné úhrady sjednal dne 10. 8. 1999 se společností L., s. r. o., V. M., kupní smlouvu o prodeji a koupi mlékárenských výrobků, na jejímž základě dne 11. 8. 1999 odebral ve V. M., okr. Ž. n. S., od této společnosti dodávku sýru E. 30% v objemu 15 tun a ceně 1 071 000,- Kč, kterou neuhradil ihned v hotovosti podle stanovených dodacích podmínek, ač byl na tyto předem dodavatelem upozorňován, v úmyslu získat dodávku i bez splnění této podmínky, kdy s

cílem vyvolat u dodavatele domnění, že tuto podmínku úhrady hodlá splnit v budoucnu v dohodnutém termínu, poskytl jako záruku provedení úhrady osobní motorové vozidlo jehož skutečným vlastníkem v danou dobu byla leasingová společnost M. B. L. B., s. r. o., jejíž předchozí souhlas k tomuto nakládání s vozidlem neměl, a současně se pokusil tuto záruku bez splnění závazku vůči společnosti L., s. r. o., V. M., a bez jejího vědomí a souhlasu odejmout dne 18. 8. 1999 prostřednictvím pověřených osob násilným vniknutím do objektu garáže ve V. M., v němž bylo vozidlo uloženo, a rovněž v souvislosti s tímto odběrem jednal, když s úmyslem neuhradit cenu služby uzavřel smlouvu o přepravě s firmou A. H. – W. T., na jejímž základě tato firma dne 11. 8. 1999 provedla pro firmu T. P., s. r. o., přepravu 15ti tun sýru E. 30% z V. M. do P. a za provedenou přepravu rovněž nezaplatil a tímto svým jednáním způsobil škodu společnosti L., s. r. o., V. M., ve výši 1 071 000,- Kč a přepravní firmě A. H. – W. T. ve výši 11 590,- Kč,

6. dne 21. 12. 1999 v P. 1, V. n. č. 44, v prodejně firmy A., s. r. o., odebral 1 ks mobilního telefonu v ceně 11 500,- Kč, s tím, že jej uhradí druhý den, jelikož u sebe nemá peníze, poté s telefonem odešel, přes následné urgence zaměstnanců prodejny telefon neuhradil, kdy takto svým jednáním způsobil firmě A., s. r. o., škodu ve výši 11 500,- Kč,

7. dne 31. 7. 2000 si objednal dopravu z H. do P. vozidlem taxislužby u řidiče vozidla P. R., s tím, že tuto mu zaplatí po příjezdu do P., neboť jeho údajný kolega mu odjel s vozidlem a se všemi doklady a penězi, během jízdy si od řidiče zapůjčil mobilní telefon pod záminkou okamžité nutné potřeby telefonátu, s tím, že telefonní přístroj ihned po ukončení hovoru vrátí, avšak telefon zpět majiteli nevrátil, opustil vozidlo taxislužby bez zaplacení poskytnuté dopravy a s telefonem uprchl a takto způsobil P. R., škodu ve výši 4 094,- Kč za mobilní telefon a ve výši 1 500,- Kč za neuhrazenou dopravu,

8. v úmyslu využít poskytovaných služeb bez následné úhrady dne 8. 8. 2000 v P. 7, v ul. O. č. 33, si sjednal ubytování v hotelu S., ubytování využil pro jednu noc a dne 9. 8. 2000 hotel opustil s příslibem, že ubytování uhradí téhož dne a zanechal v hotelu jako potvrzení svého slibu svůj řidičský průkaz, avšak do hotelu se již více nevrátil a nikdy za ubytování nezaplatil a způsobil tak společnosti C. H., spol. s r. o., P., provozující hotel S., škodu ve výši 2 620,- Kč,

9. dne 12. 10. 2000 v P. 1, Ú. č. 26, kolem 22:30 hodin, před restaurací L. B., si zapůjčil od poškozeného O. H., mobilní telefon, v nákupní ceně 9 920,- Kč, uvedený mobilní telefon jmenovanému nevrátil a ponechal si jej a takto vznikla poškozenému O. H. škoda ve výši 7 080,- Kč, podle znaleckého posudku,

10. dne 16. 11. 2000 v P. 3, na P. n. v hotelu U T. k., kolem 14:00 hodin, si zapůjčil od P. H., mobilní telefon modré barvy s černou klávesnicí, za účelem údajné okamžité potřeby telefonátu, s tím, že telefonní přístroj ihned po telefonování vrátí zpět majiteli, přesto s úmyslem zapůjčený přístroj si ponechat opustil prostor hotelu a telefonní přístroj majiteli nevrátil, když z přehledu telefonních hovorů bylo zjištěno, že v kritickou dobu obžalovaný skutečně nikomu netelefonoval a takto způsobil poškozenému P. H. škodu ve výši 4 509,- Kč,

11. jako jednatel společnosti T. W. I. P., s. r. o., se dostavil dne 7. 8. 2000 do prodejny společnosti A., spol. s r. o., v ul. P. v. č. 21, kde si vybral k odběru notebook osazený O. s. W. 98, přičemž využil okamžiku, kdy jím vybraný notebook byl před jeho zaplacením ponechán volně na prodejním pultu, bez přímého dozoru personálu prodejny a tohoto se zmocnil, aniž by jej uhradil, a poté z prodejny uprchl, čímž způsobil společnosti A., spol. s r. o., škodu ve výši 90 654,60 Kč,

12. dne 16. 8. 2000 kolem 12:15 hod., v P. 9, V., v ul. Na B. č. 9, vstoupil do prodejny O., po

dotazu, kolik je v pokladně peněz, přeskočil prodejní pult, fyzicky napadl prodavačku prodejny, a to tak, že se jí snažil zezadu zakrýt ústa, poté ji přiměl, aby otevřela pokladnu a odtud odcizil finanční hotovost ve výši 4 750,- Kč, následně obsluhující pracovnici prodejny zatáhl na toaletu, kde ji uzavřel, přikázal jí, aby prostor neopouštěla po dobu nejméně 10 minut, a při odchodu dále odcizil její kabelku s osobními doklady, brýlemi a finanční hotovost ve výši 9 800,- Kč, čímž poškozené J. B., způsobil škodu ve výši 5 650,- Kč a firmě V. A M., s. r. o., škodu ve výši 17 350,- Kč,

13. jako jediný jednatel společnosti I. T. C., s. r. o., dne 27. 12. 1995 v P. 10, v úmyslu obohatit se, uvedl v omyl pracovníky F. ú. pro P. 10, tím, že uplatnil nárok na vrácení nadměrného odpočtu z daně z přidané hodnoty z deklarovaného obchodu se společností K. T., s. r. o., ač věděl, že jím předkládaná faktura je padělaná a tam uváděné zboží od uvedené firmy nikdy nenakoupil a toto zboží ani neexistovalo, nadměrný odpočet DPH v částce 4 279 328,- Kč byl vyplacen na účet I., s. r. o., dne 26. 1. 1996 a způsobil tak škodu českému státu ve výši 4 279 328,- Kč,

14. jako zmocněnec společnosti T. W. I. P., s. r. o., počátkem února 1996 v P. 8, v úmyslu obohatit se, pokusil se uvést v omyl pracovníky F. ú. pro P. 8 tím, že v rámci řízení vedeného správcem daně v souvislosti s nárokem na vrácení nadměrného odpočtu daně z přidané hodnoty ve výši 4 277 540,- Kč za IV. čtvrtletí 1995 předložil daňový doklad z údajně uskutečněného obchodu mezi společností K. T., s. r. o., a T. P., s. r. o., ač věděl, že jím předkládaná faktura je padělaná a uvedený obchod nikdy neproběhl a deklarované zboží neexistovalo, avšak k výplatě nadměrného odpočtu DPH ve výši 4 244 540,- Kč po provedeném daňovém řízení nedošlo.

Toto jednání nalézací soud kvalifikoval jako trojnásobný trestný čin podvodu podle § 250 odst. 1, odst. 3 písm. b) tr. zák. (body 1., 2., 5.), trestný čin podvodu podle § 250 odst. 1, odst. 2 tr. zák. (bod 3.), přečin podvodu podle § 209 odst. 1 tr. zákoníku (bod 4.), trestný čin podvodu podle § 250 odst. 1 tr. zák. (bod 6.), pokračující trestný čin podvodu podle § 250 odst. 1 tr. zák. (body 7., 8., 9., 10.), trestný čin krádeže podle § 247 odst. 1, 2 tr. zák. (bod 11.), trestný čin loupeže podle § 234 odst. 1 tr. zák. (bod 12.) a pokračující zvlášť závažný zločin zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 240 odst. 1, 3 tr. zákoníku (body 13., 14.), dílem (pod bodem 14.) ve stadiu pokusu podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku.

Za to byl obviněný odsouzen podle § 240 odst. 3 tr. zákoníku za užití § 43 odst. 1 tr. zákoníku k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 6 let. Podle § 56 odst. 2 písm. c) tr. zákoníku byl obviněný pro výkon tohoto trestu zařazen do věznice s ostrahou. Zároveň bylo rozhodnuto o povinnosti obviněného zaplatit na náhradu škody vyjmenovaným poškozeným, přičemž někteří z těchto poškozených byli dle § 229 odst. 2 tr. ř. odkázáni se zbytky svých nároků na řízení ve věcech občanskoprávních.

Odvolání obviněného L. S. proti shora uvedenému rozsudku soudu prvního stupně bylo Vrchním soudem v Praze usnesením ze dne 25. 5. 2012, sp. zn. 3 To 30/2012, podle § 256 tr. ř. zamítnuto, neboť toto odvolání nebylo shledáno důvodným.

Obviněný L. S. podal dne 10. 9. 2012 proti citovanému usnesení Vrchního soudu v Praze prostřednictvím své obhájkyně dovolání, které opřel o dovolací důvody uvedené v § 265b odst. 1 písm. g), e), l) tr. ř. Podle názoru obviněného ani soud nalézací ani soud odvolací se nevypořádaly s jeho namítanými výhradami stran skutkových zjištění a výpovědí policejního agenta O. H., který již po zbavení mlčenlivosti před soudem nalézacím podrobně osvětlil policejní provokaci, která byla proti dovolateli uplatněna, což mu nebylo předtím umožněno. Nalézací soud však skutková zjištění nesprávně vyhodnotil, a to i po stránce právní. Řada důkazů byla vyložena v neprospěch dovolatele a

soud se tak podle názoru obviněného ztotožnil s obžalobou, a to v rozporu s ustanovením § 2 odst. 5, 6 tr. ř. Vzhledem na činnost svědka H. – policejního agenta – oba soudy podle přesvědčení obviněného nesprávně dospěly k závěru, že nic nenasvědčuje tomu, že by na činnosti, která je obviněnému kladena za vinu, se podílela policie. Pokud by se Vrchní soud v Praze skutečně věcí zabýval, podle přesvědčení obviněného by zjistil, že policejní konstrukce je nepřehlédnutelná. Závěrem obviněný shrnul, že jeho jednání podřazené pod body 1., 2., 3., 4., 9., 12., 13. a 14. obžaloby (stejně rozsudku nalézacího soudu) není trestným činem ani zločinem, neboť pro správnou kvalifikaci zločinu je nutné správné a vyčerpávající zjištění skutkového stavu věci, neboť každý zločin musí být podložen skutečnými a nezvratnými důkazy, které nepřipouští jiný výklad a jsou nepochybné. Takový stav v době rozhodování – jak nalézacího soudu, tak odvolacího soudu, nenastal.

Závěrem svého mimořádného opravného prostředku obviněný navrhl, aby Nejvyšší soud České republiky (dále jen „Nejvyšší soud“) podle § 265k tr. ř. zrušil napadený rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 25. května 2012, sp. zn. 3 To 30/2012, včetně rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 11. 1. 2012, sp. zn. 43 T 12/2002, a rozhodl ve smyslu § 265l odst. 1 tr. řádu.

Nejvyšší soud jako soud dovolací nejprve v souladu se zákonem zkoumal, zda není dán některý z důvodů pro odmítnutí dovolání podle § 265i odst. 1 tr. ř., a na základě tohoto postupu shledal, že dovolání ve smyslu § 265a odst. 1, odst. 2 písm. h) tr. ř. je přípustné, bylo podáno osobou oprávněnou (§ 265d odst. 1 písm. b/, odst. 2 tr. ř.), řádně a včas (§ 265e odst. 1, 2 tr. ř.) a splňuje náležitosti dovolání. Protože dovolání lze podat jen z důvodů taxativně vymezených v § 265b tr. ř., Nejvyšší soud dále posuzoval, zda obviněným L. S. vznesené námitky naplňují jím tvrzené dovolací důvody, a shledal, že pouze dovolací důvody podle § 265b odst. 1 písm. g), l) tr. ř. byly uplatněny v souladu se zákonem vymezenými podmínkami.

Následně se Nejvyšší soud zabýval důvodem odmítnutí dovolání podle § 265i odst. 1 písm. e) tr. ř., tedy zda nejde o dovolání zjevně neopodstatněné, přičemž ani tento důvod pro odmítnutí dovolání neshledal. Vzhledem k tomu, že Nejvyšší soud neshledal ani jiné důvody pro odmítnutí dovolání obviněného podle § 265i odst. 1 tr. ř., přezkoumal podle § 265i odst. 3 tr. ř. zákonnost a odůvodněnost těch výroků napadeného rozhodnutí, proti nimž bylo toto dovolání podáno, v rozsahu a z důvodů uvedených v dovolání, jakož i řízení napadeným částem rozhodnutí předcházející. K vadám výroků, které nebyly dovoláním napadeny, Nejvyšší soud přihlížel, jen pokud by mohly mít vliv na správnost výroků, proti nimž bylo podáno dovolání.

Nejvyšší soud shledal ve smyslu § 265k odst. 1 tr. ř. dovolání obviněného L. S. důvodné v té části, která směřovala vůči výroku o vině ohledně skutků uvedených pod body 1. a 2. kvalifikovaných jako dvojnásobný trestný čin podvodu podle § 250 odst. 1, 3 písm. b) tr. zák., pod bodem 9. posouzeného jako dílčí útok pokračujícího trestného činu podvodu podle § 250 odst. 1 tr. zák. a pod body 13. a 14. kvalifikovaných jako zvlášť závažný zločin zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 240 odst. 1, 3 tr. zákoníku ve stádiu pokusu podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku, na kterých se měl podílet svědek O. H. a příp. také další policisté, a proto z podnětu dovolání obviněného podle § 265k odst. 1, 2 tr. ř. zrušil usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 25. 5. 2012, sp. zn. 3 To 30/2012, a rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 11. 1. 2012, sp. zn. 43 T 12/2002, ve výroku o vině v té části, v níž byl obviněný uznán vinným dvojnásobným trestným činem podvodu podle § 250 odst. 1, odst. 3 písm. b) tr. zák. (body 1. a 2.), dílčím útokem pokračujícího trestného činu podvodu podle § 250 odst. 1 tr. zák. a zvlášť závažným zločinem zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby spáchaným ve stadiu pokusu podle § 21 odst. 1 k § 240 odst. 1, 3 tr. zákoníku (body 13., 14.), ve výroku o trestu a ve výroku o náhradě škody, kterým bylo rozhodnuto o nároku poškozeného O. H. Podle § 265k odst. 2 tr. ř. současně zrušil také další rozhodnutí na částečně zrušená rozhodnutí obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu.

Podle § 265l odst. 1 tr. ř. Nejvyšší soud věc v rozsahu zrušení výroků o vině přikázal státnímu

zástupci Městského státního zastupitelství v Praze k došetření, neboť shora vytýkané vady mají svůj původ v přípravném řízení.

Nejvyšší soud se v důsledku zrušení napadeného usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 25. května 2012, sp. zn. 3 To 30/2012, v té části, ve které bylo zamítnuto odvolání obviněného L. S. týkající se bodů 1., 2., 9., 13. a 14. výroku o vině v rozsudku nalézacího soudu, a současně i zrušení rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 11. ledna 2012, sp. zn. 43 T 12/2002, ve výroku o vině v té části, v níž byl obviněný uznán vinným dvojnásobným trestným činem podvodu podle § 250 odst. 1, 3 písm. b) tr. zákona (body 1., 2.), dílčím útokem pokračujícího trestného činu podvodu podle § 250 odst. 1 tr. zákona (bod 9.) a zvlášť závažným zločinem zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby spáchaným ve stadiu pokusu podle § 21 odst. 1 k § 240 odst. 1, 3 tr. zákoníku (body 13., 14.), zabýval i tím, zda ohledně těchto trestných činů nepřichází v úvahu použití článku II rozhodnutí prezidenta republiky o amnestii ze dne 1. ledna 2013 (č. 1/2013 Sb.), podle kterého prezident republiky nařídil, aby bylo zastaveno pravomocně neskončené trestní stíhání, s výjimkou trestního stíhání proti uprchlému, od jehož zahájení k 1. lednu 2013 uplynulo více než 8 let, pro trestné činy, za něž trestní zákoník stanoví trest odnětí svobody nepřevyšující deset let. Z dikce tohoto ustanovení vyplývá, že rozhodnout o zastavení trestního stíhání je možno jen u trestních stíhání, která běžela po dobu více jak 8 let od zahájení trestního stíhání k datu vyhlášení amnestie dne 1. ledna 2013. Zmíněný článek II rozhodnutí prezidenta republiky o amnestii ze dne 1. ledna 2013 tedy nelze použít na trestní stíhání, která byla k datu amnestie dne 1. ledna 2013 pravomocně skončena, a k zrušení odsuzujícího rozsudku a tím k pokračování v trestním stíhání došlo na základě dovolání, jako tomu bylo v posuzovaném případě, anebo na základě jiného mimořádného opravného prostředku (návrhu na obnovu řízení nebo stížnosti pro porušení zákona). Nelze tedy použít výklad, který byl používán v minulosti u jiných amnestií (např. článku V rozhodnutí prezidenta Československé socialistické republiky o amnestii ze dne 1. ledna 1990 – č. RO 01/1990 nebo článku I odst. 1 rozhodnutí prezidenta republiky o amnestii ze dne 3. února 1993 – č. 56/1993 Sb.), které byly vázány na určené trestné činy v rozhodnutí o amnestii, které byly spáchány přede dnem takového rozhodnutí, a to bez ohledu na to, kdy se mělo zahájit nebo se vedlo trestní stíhání pro takový trestný čin. Naproti tomu článek II rozhodnutí prezidenta republiky o amnestii ze dne 1. ledna 2013 je vázán na trvající trestní stíhání ke dni 1. lednu 2013, od jehož zahájení uplynulo více než 8 let, což v tomto případě obviněného L. S. nebylo splněno, neboť ke dni 1. lednu 2013 bylo již trestní stíhání pravomocně skončeno rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 11. ledna 2012, sp. zn. 43 T 12/2002, ve spojení s usnesením Vrchního soudu v Praze ze dne 25. května 2012, sp. zn. 3 To 30/2012. Z těchto důvodů nepřichází v úvahu v dalším řízení zastavení trestního stíhání obviněného L. S. pro některý ze skutků pod body 1., 2., 9., 13. a 14. výroku o vině v rozsudku nalézacího soudu z důvodu použití článku II rozhodnutí prezidenta republiky o amnestii ze dne 1. ledna 2013.

Pro úplnost je třeba ještě dodat, že Nejvyšší soud v tomto rozhodnutí uvádí právní kvalifikaci skutku pod body 13. a 14. výroku o vině jako zvlášť závažný zločin zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby spáchaný ve stadiu pokusu podle § 21 odst. 1 k § 240 odst. 1, 3 tr. zákoníku, resp. jako pokus zvlášť závažného zločinu zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 21 odst. 1 k § 240 odst. 1, 3 tr. zákoníku, neboť právní posouzení skutku pod body 13. a 14. výroku o vině v rozsudku nalézacího soudu jako pokračujícího zvlášť závažného zločinu zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 240 odst. 1, odst. 3 tr. zákoníku, dílem (pod bodem 14.) ve stadiu pokusu podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku, použité nalézacím soudem ve výroku rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 11. ledna 2012, sp. zn. 43 T 12/2002, neodpovídá judikatuře Nejvyššího soudu. V posuzovaném případě byla podle výroku o vině v rozsudku nalézacího soudu způsobená škoda (správně rozsah) v bodě 13. celkem 4 279 328,- Kč (nedosahovala tedy škody velkého rozsahu podle § 138 odst. 1 tr. zákoníku) a v bodě 14. spáchané jednání směřovalo k způsobení škody (správně rozsahu) ve výši 4 244 540,- Kč (tedy opět nešlo o škodu velkého rozsahu, která činí nejméně 5 000 000,- Kč). Podle ustálené judikatury, jestliže rozsah (podobně i škoda) u

předmětného trestného činu (zde zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 240 odst. 1, odst. 3 tr. zákoníku) již způsobený ani spolu s rozsahem (škodou), který pachatel zamýšlel způsobit, nedosáhne velkého rozsahu (škody velkého rozsahu), jde o dokonaný trestný čin zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 240 odst. 1 tr. zákoníku, příp. podle § 240 odst. 1, 2 písm. c) tr. zák. při spáchání tohoto činu ve značném rozsahu. V případě, kdy rozsah (škoda) již spáchaný (škoda již způsobená) teprve spolu s rozsahem (se škodou), který pachatel zamýšlí způsobit, dosáhne velkého rozsahu (výše škody velkého rozsahu), jako tomu bylo v posuzovaném případě, jde o pokus zvlášť závažného zločinu zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 21 odst. 1 k § 240 odst. 1, 3 tr. zákoníku. Teprve, pokud již spáchaný rozsah (způsobená škoda) alespoň u jednoho dílčího útoku pokračujícího trestného činu sám o sobě naplňuje znak velkého rozsahu (dosahuje výše škody velkého rozsahu), jde o zvlášť závažný zločin zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 21 odst. 1 k § 240 odst. 1, 3 tr. zákoníku dílem dokonaný, dílem nedokonaný ve stadiu pokusu podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku, a to i za okolností, že pachatel útokem, který se mu nepodařilo dokončit, nezamýšlel spáchat čin ve velkém rozsahu (způsobit škodu velkého rozsahu) ani nebyl s takovým rozsahem (škodou) srozuměn (srov. přiměřeně č. 15/1996-I. Sb. rozh. tr.).

Na závěr těchto úvah je třeba připomenout, že státní zástupce Městského státního zastupitelství v Praze je vázán právními názory, které v tomto rozhodnutí vyslovil Nejvyšší soud, a je povinen provést úkony a doplnění, jejichž provedení Nejvyšší soud nařídil. Jelikož rozhodnutí soudů obou stupňů byla zrušena jen v důsledku dovolání podaného ve prospěch obviněného, nemůže v novém řízení dojít ke změně rozhodnutí v jeho neprospěch (§ 265s odst. 1, 2 tr. ř.)

Vzhledem k tomu, že výrok o vině z rozsudku soudu prvního stupně ohledně trestného činu podvodu podle § 250 odst. 1, 2 tr. zák. (bod 3.), přečinu podvodu podle § 209 odst. 1 tr. zákoníku (bod 4.), trestného činu podvodu podle § 250 odst. 1, 3 písm. b) tr. zák. (bod 5.), trestného činu podvodu podle § 250 odst. 1 tr. zák. (bod 6.), pokračujícího trestného činu podvodu podle § 250 odst. 1 tr. zák. (body 7., 8. a 10.), trestného činu krádeže podle § 247 odst. 1, 2 tr. zák. (bod 11.) a trestného činu loupeže podle § 234 odst. 1 tr. zák. (bod 12.) zůstal rozhodnutím dovolacího soudu nedotčen, nic nebránilo Nejvyššímu soudu, aby sám rozhodl o trestu za výše uvedené trestné činy a přečin.